

Arrest

nr. 68 627 van 18 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 juni 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 juli 2011, beide beslissingen aan verzoeker ter kennis gebracht op 12 juli 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 juni 2000 dient verzoeker bij de Belgische ambassade in New Delhi, een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van studieredenen.

Verzoeker wordt in het bezit gesteld van een visum type D.

Verzoeker komt op 12 september 2000 in België aan en wordt op 27 oktober 2000 in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, geldig tot 31 oktober 2001.

Op 28 september 2001 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, geldig tot 31 oktober 2002.

Op 28 oktober 2002 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, geldig tot 31 oktober 2003.

Op 6 oktober 2003 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, geldig tot 31 oktober 2004.

Op 15 oktober 2004 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, geldig tot 31 oktober 2006.

Op 27 oktober 2006 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, geldig tot 31 oktober 2007.

Op 10 december 2007 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een A-kaart, afgeleverd te Antwerpen, geldig tot 31 oktober 2008.

Op 18 december 2008 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een A-kaart, afgeleverd te Antwerpen, geldig tot 30 september 2009.

Op 2 november 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 27 april 2010 verzoekt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de burgemeester van de stad Antwerpen om verzoeker uit te nodigen en aan te manen om binnen de 15 dagen documenten voor te leggen aangaande zijn studies en solvabiliteit.

Op 26 augustus 2010 dient verzoeker een aanvulling in bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 2 november 2009. Op 10 januari 2011 en 5 mei 2011 heeft verzoeker bijkomende stukken ingediend.

Op 16 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt aan verzoeker ter kennis gebracht op 12 juli 2011. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf

De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 02/11/2009 door S., R.(...) geboren te N.(...) op (...)1979, onderdaan van Nepal, verblijvende T.(...), (...) 2000 Antwerpen, in toepassing van art 9 bis van de wet van 15/12/1980 gewijzigd door de wet van 15.09.2006 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is onontvankelijk.

Motivering:

De aanvraag werd niet conform artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 zoals gewijzigd door de wet van 15/09/2006 ingediend bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft.

Art.9bis §1. stelt: "In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

De aanvraag is tevens niet vergezeld van een positieve woonstcontrole op het opgegeven adres van verblijf, waardoor zijn huidige verblijfsplaats niet kan worden vastgesteld wat nochtans een voorwaarde is bij het indienen van een aanvraag op grond van art. 9bis (omzendbrief 21/06/2007II C)

Bijgevolg dient de vreemdeling: gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem op heden betekend”

Eveneens op 12 juli 2011 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) betekend. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, V.W.(...)

genomen op 30.05.2011

wordt aan de genaamde S.R.(...), geboren te N.(...) op (in) (...)1979, van Nepal nationaliteit,

het bevel om binnen de 7 dagen, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten : Griekenland, Oostenrijk, Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, IJsland, Finland en Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Italië, Tsjechië, Malta en Zwitserland tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Reden van de beslissing :

artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 2 : verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van de wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet heeft overschreden."

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift twee middelen aan ten aanzien van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 juni 2011 waarbij de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis onontvankelijk wordt verklaard en één middel tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van diezelfde dag.

2.1. Middelen ten aanzien van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 juni 2011 waarbij de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis onontvankelijk wordt verklaard.

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van *"artikel 9bis van de vreemdelingenwet en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsplicht zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel"*.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

"Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker d.d. 02.11.2009 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Redenen:

(...)

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins als onontvankelijk kon worden beschouwd.

Dat dvz de aanvraag van verzoeker onontvankelijk verklaart daar het niet werd ingediend via de burgemeester.

Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat de aanvraag wel terecht rechtstreeks werd overgemaakt aan Dienst Vreemdelingenzaken in Brussel.

Immers in de verduidelijking over de uitvoering van de instructie d.d. 19.07.2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9,3° lid, en artikel 9bis van de vreemdelingenwet, werd het volgende gesteld:

Onder toelichting bij de procedure, punt 1 werden 3 mogelijkheden gesteld:

- *Ofwel loopt er al een aanvraag tot verblijfsvergunning*
- *Ofwel loopt er geen aanvraag tot verblijfsvergunning (meer) of heeft u er nooit één gehad*

- *Ofwel heeft u een verblijfstitel van beperkte duur gekregen*

Dat hij in aanmerking kwam voor het 3e criterium waarbij het volgende werd verduidelijkt:

- *Ofwel heeft u een verblijfstitel van beperkte duur gekregen:*

U hebt al een verblijfsvergunning van beperkte duur gekregen die nog steeds geldig is en u kunt voortaan genieten van een verblijfsvergunning van onbeperkte duur omdat u in aanmerking komt voor een van de punten 1.1 tot 2.8.A..

In dit geval moet u geen nieuwe aanvraag indienen, maar uw dossier verder aanvullen op basis van de hierboven bepaalde criteria en voorwaarden. Een aanvulling op basis van punt 2.8.A moet ingediend worden tussen 15 september 2009 en 15 december 2009. Voor aanvullingen op grond van de punten 1.1 tot 2.7 is er geen voorgeschreven termijn.

Daartoe moet u, desgevallend binnen de voorgeschreven termijn:

- *Ofwel, bij voorkeur, een mail sturen (met als bijlage het standaardformulier) naar het volgende adres: regulactua@dofi.fgov.be In het onderwerp van uw mail moet u uw OV nummer vermelden. U kunt ook een fax sturen naar het nummer 02/274.66.71. U zal een ontvangstbewijs krijgen.*
- *Ofwel een rechtstreeks aangetekende brief sturen (met als bijlage het standaardformulier) naar de Dienst Vreemdelingenzaken op het volgende adres: Dienst Lang Verblijf – WTC II – Antwerpsesteenweg 59b te 1000 Brussel*

U dient bij uw brief de bewijselementen te voegen, die van nut zijn op grond van de criteria die u aanvoert, en tevens het behoorlijk ingevulde standaardformulier in bijlage 1.

Dat hij op het moment van de aanvraag reeds in het bezit was van een tijdelijke verblijfstitel.

Dat hij ook geen nieuwe aanvraag diende in te dienen, conform de instructies.

Dat hij dan ook een aanvraag heeft ingediend rechtstreeks gericht aan Dienst Vreemdelingenzaken aangezien hij in aanmerking komt voor 2.8A en 2.8B.

Dat de beslissing van DVZ volledig onterecht is.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoeker aanvraag onontvankelijk te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Dat door dienst vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing motiveerde dat de aanvraag van verzoeker onontvankelijk is omdat verzoeker niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden zoals voorzien in de instructie van 19.07.2009, is de bestreden beslissing een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.”

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt het redelijkheidsbeginsel schendt, wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het

oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name naar artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet en naar de feitelijke gegevens die eraan ten grondslag liggen, met name het feit dat de aanvraag van verzoeker niet conform artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd ingediend bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. De aanvraag is tevens niet vergezeld van een positieve woonstcontrole op het opgegeven adres van verblijf, waardoor zijn huidige verblijfplaats niet kan worden vastgesteld wat nochtans een voorwaarde is bij het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* eveneens nazicht in van de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag van verzoeker in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Artikel 9 en artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

Artikel 9 van de vreemdelingenwet

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

In artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt aldus gesteld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf van de vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft, moet worden ingediend. De motivering in de bestreden beslissing dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis onontvankelijk is aangezien deze niet werd ingediend bij de burgemeester van de plaats waar verzoeker verblijft, is aldus niet in strijd met artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vraag of toepassing kan worden gemaakt van de verduidelijking over de uitvoering van de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, 3^e lid, en artikel 9bis van de vreemdelingenwet en of een verduidelijking aangaande een uitgestippeld beleid kan primeren op een duidelijke wetsbepaling, merkt de Raad op dat verzoeker zich zelfs niet in de situatie bevindt waarop hij zich in de uiteenzetting van zijn verzoekschrift beroept. Verzoeker stelt dat hij zich in de situatie bevindt waarin hij reeds een verblijfstitel van beperkte duur heeft verkregen. Zowel verzoeker als verweerder verwijzen naar het *vademecum* waarin staat *"u heeft al een verblijfsvergunning van beperkte duur gekregen die nog steeds geldig is"*. Daargelaten de vraag of deze verblijfsvergunning enkel een verblijfsvergunning verkregen in het kader van een aanvraag in toepassing van artikel 9bis kan zijn, stelt de Raad vast dat de geldigheid van de A-kaart die aan verzoeker werd afgeleverd op 18 december 2008 slechts loopt tot 30 september 2009 en dat verzoeker zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet slechts heeft ingediend op 2 november 2009. Aldus beschikte verzoeker ten tijde van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet meer over een geldige verblijfstitel, waardoor hij zelfs geen toepassing kan maken van de bepaling van de verduidelijking over de uitvoering van de instructie van 19 juli 2009 waarop hij zich beroept. Er is geen enkel ander spoor terug te vinden van een geldige verblijfstitel in het administratief dossier en wat dit betreft brengt verzoeker ook geen enkel bewijs bij van zijn bewering dat hij alsnog over een geldige verblijfstitel beschikte op het ogenblik van het indienen van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt, zoals blijkt uit voorgaande bespreking, niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bij het nemen van de bestreden beslissing niet uitging van een correcte feitenvinding of dat laatstgenoemde onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissing. Noch toont verzoeker aan dat de gevolgtrekkingen die de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn. Een schending noch van het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van het redelijkheidsbeginsel, noch van de materiële motiveringsplicht wordt door verzoeker aannemelijk gemaakt. Evenmin wordt met het betoog van verzoeker een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel van verzoeker is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het gelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

"De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel."

Men mag toch wel verwachten dat verzoeker zijn aanvraag en zijn argumenten waaruit blijkt dat hij zich exact in dezelfde omstandigheden bevindt als een andere vreemdelingen die wel geregulariseerd werd, op dezelfde wijze zou beoordeeld worden, wat in casu niet gebeurd is."

Indien dvz van mening is dat hij wel degelijk een aanvraag moest indienen en dit via de burgemeester, dan had hij de kans moeten krijgen om dit te doen! Deze is hem nooit gegeven!

Immers verzoeker heeft bovendien ook weet van andere vreemdelingen die zich in dezelfde omstandigheden als hem bevonden en wel een positieve beslissing kregen omtrent hun regularisatieaanvraag, minstens een tweede kans gekregen hebben om hun aanvraag alsnog in te dienen.

Dat verzoeker hiervoor wil verwijzen naar stuk 3 van de inventaris. Mijnheer K.D.(...) had evenals verzoeker zijn aanvraag rechtstreeks gericht aan Dienst Vreemdelingenzaken.

Doch kreeg hij van Dienst Vreemdelingenzaken een schrijven waarbij hem de kans werd gegeven om alsnog een aanvraag in te dienen via de Burgemeester en dit binnen de 8 dagen na ontvangst.

Dat hij evenals verzoeker in het bezit was van een verblijfstitel in het kader van zijn studies. Dat hem dan wel de kans werd gegeven een regularisatieaanvraag in te dienen en aan verzoeker niet!

Dat gelijke gevallen gelijk dienen behandeld te worden en het kennelijk onredelijk is om in het ene geval de aanvraag ontvankelijk en gegrond te verklaren en in het andere geval onontvankelijk. Dat dit niet redelijk te verantwoorden is en eveneens een schending van het gelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat ook in het dossier van Mevr. E.B.(...) stellen wij het zelfde vast. Zij diende een aanvraag in, rechtstreeks verzonden naar Dienst Vreemdelingenzaken.

Ook zij kreeg 8 dagen de tijd om alsnog een aanvraag in te dienen via de burgemeester.

Een 3^e voorbeeld: hetzelfde kunnen wij vaststellen bij de heer P.K.C.(...) Ook hij kreeg te horen dat er geen lopende aanvraag was en dat hij dit diende in te dienen, binnen de 8 dagen, via de burgemeester.

Een 4^e voorbeeld: ook in het dossier van de heer R.L.B.(...) kunnen wij vaststellen dat hij evenals de anderen 8 dagen kreeg om een nieuwe aanvraag in te dienen via de burgemeester.

Waarom kregen zij wel een kans en verzoeker niet?

Dienen gelijke gevallen niet gelijk behandeld te worden?

Immers hij bevindt zich in exact dezelfde situatie als de anderen. Dat hij dan ook op gelijke wijze dient behandeld te worden!!

Bovendien komt hij volledig in aanmerking voor regularisatie. Immers hij heeft hier een legaal verblijf gehad en verblijft hier al ettelijke jaren, hij komt dus volledig in aanmerking voor 2.8A.

Hij heeft een arbeidsovereenkomst gevoegd die volledig aan de voorwaarden voldoet! Dat hij hierdoor ook voor 2.8.B in aanmerking komt.

Dat door de beslissing van dvz hij nooit de kans heeft gekregen om gebruik te maken van zijn recht.

Dat hij dan ook geregulariseerd dient te worden aangezien hij aan alle voorwaarden voldoet!!

Dat dienst vreemdelingenzaken hier geen rekening mee heeft gehouden.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd.

Dat DVZ op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is en de bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

Wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel stelt verzoeker enerzijds dat het niet redelijk te verantwoorden is om in gelijke gevallen de ene keer de aanvraag ontvankelijk en gegrond te verklaren en ze in andere gevallen onontvankelijk te verklaren en anderzijds dat in gelijkaardige gevallen de kans werd gegeven aan de betrokken personen om hun aanvraag alsnog binnen de 8 dagen via de burgemeester van de plaats waar ze verblijven in te dienen.

De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen. Het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel. De voormelde garanties gelden ook wanneer een verschil in behandeling wordt ingesteld ten nadele van vreemdelingen die zich in België bevinden.

In casu laat verzoeker na aan te geven in welke gevallen gelijkaardig aan de situatie van die van verzoeker de verweerder de aanvragen van de betrokken personen ontvankelijk en gegrond heeft verklaard. Verzoeker toont met deze loutere bewering geen schending aan van het gelijkheidsbeginsel.

Waar verzoeker vier voorbeelden aanhaalt van gelijkaardige situaties waar de betrokken personen de kans werd gegeven om binnen de 8 dagen hun aanvraag alsnog in te dienen via de burgemeester van de plaats waar ze verblijven en hij deze kans niet heeft gekregen, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing verzoeker niet verbiedt een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in te dienen en dit bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. De bestreden beslissing ontnemt hem deze kans niet.

Een schending van het gelijkheidsbeginsel wordt door de uiteenzetting van verzoeker niet aangetoond.

Waar verzoeker stelt dat geen rekening werd gehouden met het feit dat hij volledig in aanmerking komt voor regularisatie en dat hij dan ook geregulariseerd dient te worden aangezien hij aan alle voorwaarden voldoet, merkt de Raad op dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet een dubbel onderzoek inhoudt. *In casu* werd de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard zodat verweerder niet meer verder diende in te gaan op de argumenten die verzoeker heeft aangevoerd aangaande de gegrondheid van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf.

Het tweede middel van verzoeker is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

2.2. Middelen ten aanzien van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 juli 2011 houdende bevel om het grondgebied te verlaten.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van zijn aanvraag tot regularisatie.

Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruit volgende bevel dient vernietigd te worden.

Dat immers de motieven opgesomd in dit bevel louter en alleen een herhaling zijn van de vorige beslissing in dit dossier genomen.

Dat echter nergens vermeld wordt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsplicht van DVZ.

Dat immers de weigering tot regularisatie en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven.

Dat zelfs in de beslissing tot regularisatie wordt vermeld; Bijgevolg verzoeker ik u door afgifte van het bijlage 13 van KB van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van Vreemdelingen (BS 27 oktober 1981) zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008) aan de betrokkene kennis werd gegeven van de beslissing van de gemachtigde van de

staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij hem het bevel gegeven wordt om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen na kennisgeving.

Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie.”

Verzoeker voert met zijn uiteenzetting een schending aan van de formele motiveringsplicht aangezien in de bestreden beslissing nergens wordt vermeld dat de beslissing het gevolg is van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

De Raad stelt vast dat de motieven van de tweede bestreden beslissing duidelijk in deze beslissing zijn weergegeven. In de tweede bestreden beslissing wordt immers – met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet – aangegeven dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten, en meer specifiek niet in het bezit is van een geldig visum. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Er dient voorts te worden benadrukt dat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij stelt dat de tweede bestreden beslissing louter een “gevolg” is van de eerste bestreden beslissing. De Raad wijst erop dat de tweede bestreden beslissing een afzonderlijke rechtshandeling is, die autonoom kan bestaan en die gebaseerd is op eigen feitelijke motieven en een afzonderlijke juridische basis heeft. Verweerder heeft immers de mogelijkheid om, na te hebben vastgesteld dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond is, tevens na te gaan of verzoeker valt onder een van de gevallen voorzien in artikel 7 van de vreemdelingenwet en hem in voorkomend geval tevens in bezit te stellen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het gegeven dat in de instructie van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid aan de burgemeester, naast de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard, tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is opgenomen, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Verzoeker licht bovendien niet toe hoe een eventuele onwettigheid van de eerste bestreden beslissing enige invloed zou kunnen hebben op de regelmatigheid van de tweede bestreden beslissing. Verzoeker laat tevens na de wettelijke bepaling te duiden op grond waarvan verweerder verplicht zou zijn om in de tweede bestreden beslissing te antwoorden op de in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf ingeroepen elementen.

Een schending van de motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld.

Het middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

dhr. M. DENYS,

De griffier,

M. DENYS

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

griffier.

De voorzitter,

J. CAMU